

הוֹשֵׁעַ

(טוֹאִימָה)

א.

הוֹשֵׁעַ יָשָׁב בְּלִשְׁפֶת־גְּזִיט,
בֵּית־עֶקֶד סִפְרֵי מִקְדָּש־אֵל,
דָּבִיר בֵּית־אֵל, וּבָצַל לְפָנָיו
מְגִלָּה פְרוּשָׁה מְגַלַּת־קֶלֶף,
בַּה שִׁירֵי־אֱהָבָה שֶׁל־שְׁלֹמֹה
כָּאֵשׁ דָּת־גִּיל־עַד הַתְּנוּצָצוּ,
וַיִּהְיֶה בָּהּ. וּבֵית־הָעֶקֶד
בְּנִגְהוֹת־בְּקָר טוֹבֵל שֵׁשׁ ;
וְתִמְרָה בַחֲלָל אֹוִירוּ,
כְּעֵין עֲמוּד־אוֹרָה, אֲבָקֶת־פָּז.
וּבְעַד הַחֲלוֹן הַפְּתוּחַ
מְגַנָּה זָלְפוּ רֵיחֹת־מֹר
שֶׁל־שׁוֹשְׁנִים הַחֲכִילִים־
חֹרְרוּרִים, נְמִים סְבוּאֵי־טָל
בַּחֲצַר הַמִּקְדָּשׁ, מִקְדָּש־מֶלֶךְ ;
וּבֹא וְנִתַּךְ אֵי־מִזָּה –
הַמְּבַחוּץ אוֹ תוֹךְ הַמְּגִלָּה ? –
בְּשִׁיר־טַל מִשְׁפִּים, קוֹל הַדְּרוֹר...

אִךְ שָׁכְנָה לָהּ עֲנָנָה קְלָה
עַל מִצַּח־אוֹר אֲצִילִי, כִּם
אֲשֶׁר לְהוֹשֵׁעַ ; וּבְכַבּוּתוֹ
חֲרִישִׁית תּוֹנָה קִנְנָה
וְעַרְפָּלָה אֶת עֵינָיו שְׁקָדִים,
מִסְמַכְלוֹת כְּמוֹ מִתּוֹךְ חֲלוֹם.

וַיֵּשׁ אֲשֶׁר בְּרַחַת, פְּזוּר־נֶפֶשׁ,
כִּפְיָד עֲנוּגָה יַעֲבִיר
עַל שְׁעֵרוֹתָיו הַמְתַּלְתְּלוֹת,
הַרְפוּת, שְׁחֹרוֹת מְנִי שְׁחֹר,
וְהֶאֱרִיכוֹת כְּשֶׁעַר אֶשָׁה ;
וְקִפְףָהּ רֹאשׁ, וְנִקְּוָתָהּ
בְּגִלְת־עֵינָיו דְּמַעַת־זֶהָר,
וְצִנְקָהּ רַחַת אֶל קֶלֶף הַשִּׁיר...

כִּי עָלְיוּ עֲשָׂרִים כְּכַר וְחֻמְשָׁה
אֲבִיבִים עָבְרוּ לְבִלִי שׁוֹב,
וְשִׁמְש־חַיָּו בְּרוֹם־אֶפְקָיו
עַל רֹאשׁוֹ עָמַד כְּבִבְאָנָךְ :
עוֹד מַעַט וְהֶאֱרִיךְ עָרַב צִלְלָיו—
וְהוּא אֶת חַיָּו עוֹד לֹא חִי.
וַיִּשָּׂא גּוֹל, דֵּק וְזִקּוּף,
הַעֲלָם, חוֹר וַיִּפֶּה־סָה,
כְּשֶׁאֵת אֶת כּוֹסוֹ שׁוֹשֵׁן לְבָן,
רוֹה־טַל, צְמֵא־אוֹר, אֶל שִׁמְש־יָהּ
בְּתַפְלָה זִכָּה לְשִׁטָּף בְּלוֹ
בְּזֶרְמִי־עֲדָנָה, לְחַנְנוּ
וְלִהְמִיתוֹ בְּנִשְׁיָקָתָהּ...
לְשׂוֹא ! לֹא כָּאָה נְשִׁיקַת־אֵשׁ.
וְכִאֲשֶׁר יִרְבֶּה קְרֵא בְּמַגְלָה,
כֵּן רַעֲב־לְבָבוֹ יִחְזַק
לְשִׁיר־הַשִּׁירִים שְׁלַחִים,
וְכִלּוֹ—תַּפְּלַת אֶהְבָּה,
לְלֵב רֵאשׁוֹנָה וְאַחֲרוֹנָה ;
וְהוּא אֶת חַיָּו עוֹד לֹא חִי.

כִּי עוֹדוֹ יֵלֵד, בֶּן־טַפּוּחִים
לְאֵלּוּנֵי כֶּסֶר מוֹלְדָתוֹ,
לְשִׁדִּי־הַתְּרוּמוֹת, עֵינ־הַזְּהָב,
וְלְשִׁמִּי־הַתְּכֵלֶת—בְּחַר בּוֹ

אל זר, קשה-רוח, ויבדילו
מכל בני-גילו בחזקת-יד,
להעם נפש, ביד הגורל
לזהר נכתבה אין-עב-
אדון-הקפּר-בארי אביו,
שר-צבא, גבור שדה-אָרם,
לו אַרוות סוסים ומרָקבות,
לרב עבדים, היכל-שן,
פלי-זהב, שטיחים, שלל-דמשק;
ונוסף על כל הון לשר,
על כל הסגלות שבמכמניו:
הושע בנו, גוֹלוֹ רָך,
הצח וטוב, עטור-תלתלים
ומאיר-עין, דמות הקרוב,-
עליו גאֹנותו וְחלומותיו,
חלומות מעפיל, מרחפים
עד פסא-מלכות שליִרְבָּעם...
ולא מנע מנו כל מאום.
פי בית-אל, יום חבלתהו אמו
בבית-החרף רב-ההוד,
ואז עוד בארי רעה-מלך -
באיתן נתכו מטרות-עז,
נוראות הרעים אל, ובָרְקִים
בַּחֲרִבוֹת על בית-מֶלֶךְ רב,
ויָטַש מתוך העֶרְפֵּל
בן-נֶשֶׁר על בית-אֲדוֹנָי,
וַיֵּדָא סביבו, טוש וצָרַח;
וּבְרוֹם העולם, פי רד יום,
בְּצַבְעֵי קֶשֶׁת שְׁבַעֲנָן,
מפאר נחלה גֶשֶׁר-פֶּז
מִים וְעַד יָם, בְּרֶךְ-שְׁקִיעָה טובל,
וְהַמִּלְחָמָה, בַּעֲלַת-אוֹב
וְחֻקְמַת-נָשִׁים, לִפְנֵי בָאֲרִי
הַנְּרָגֵשׁ עֲמֹדָה, נִבְאָה:

"אֲשֶׁרֶיךָ ! יֵצֵא מִחֲצִיךָ
 בְּ-שֵׁמֶשׁ, נִשְׁרַב בָּא לְמַלּוֹךְ ו'
 וַיִּקְרָא אָבִיו לוֹ הוֹשֵׁעַ.
 כְּשֵׁם עֶבֶד־אֲדֹנָי בֶן־נִוִן.
 שֶׁר־קָרַב, לְמַצּוֹתוֹ סָר הַשֵּׁמֶשׁ ;
 וַיִּשְׁמַר בְּלִבּוֹ דְבַר־הַרְזוֹ.
 וְכָל הַרְוָאָה פָּנָי הַנֶּעֱר -
 וְהַשְׁתַּאֲהָ לְחֹתֶם מַלְכוּת־רוֹם
 עַל מַצְחוֹ־אוֹר ; וַיְהִי הוֹשֵׁעַ
 חֲמִדוֹת אֵל כָּל יוֹדְעָיו.
 מִמֶּנּוּ גַם אֵת כָּל יִקְרוּתָיו
 לֹא חֲשַׁף טְבַע : כִּמוֹ אָב אָב, שָׁב,
 הִבִּיאוּ יַעַר חֲדָרֵי־חֲדָרָיו
 וַדְמַמַּת בְּרוּשָׁיו גְּלָה לוֹ.
 בְּהַעֲטִיר כְּהַעֲבַע עַל רֹאשׁוֹ
 וּבְקַדְרָם לִפְנֵי סַעַר קָם ;
 וּבְמַעֲמָקָיו מִבְּחַר כְּמָהָיו
 וַיִּגְרָגְרוּ לוֹ הַקְּרִיב שִׁי.
 וְכִמוֹ אֶחָד קָטָן הַפִּירוּהוּ
 בְּשִׁדְמוֹת־כְּתָם שִׁבְלִים,
 וַיִּקְדּוּ לוֹ, כְּלִבְּ-הַמְּלָךְ...
 וַיֵּשׁ בְּשִׁדָּה נַח עַל גִּבּוֹ.
 מִרְתַּק־לֵב אֵל זֶהָב עֵב קִטְנָה,
 טוֹבֵלֶת לָהּ בְּתַבְלַת־חָג ;
 עַל עֵב זוֹ הוּא וְחִלּוֹמוֹ רְכוּבִים :
 הוּא, יֵלֵד תָּם, וְחִלּוֹם גִּיל־עַד.
 וְחִסְדּוֹ, כְּעֵנֹן־הַפֶּקֶר.
 בְּמִרְחָב שָׁט, מִבְּרֶךְ־כֹּל.
 לֹא־רְחוּקִים נִרְאוּ מִסְבֵּי־דוֹתָן,
 וְאָמוּ לוֹ עַל בֶּן פּוֹרְתָה,
 עַל יוֹסֵף, שְׁחָה... וְאֵת עֶקְבוֹתָיו
 הֵילֵד בְּקֶשׁ תוֹף כָּל בּוֹר ;
 וּבְקוֹל מַצְלוֹת גְּמִלִים עוֹבְרִים
 אֵט, יִלְלָתוּ הָאֲזִינִן...

וַיִּתְרַע אֶת צַפְרוֹת-כְּרָמִים
וְאֵת רוּחוֹת, לוֹ רִז לְאָטוֹ ;
אֵת זְבוּבֵי-רִקְמָה, לוֹ זְמִזְמוֹ
וְאֵת כָּל יִתְוֹש-עֶרֶב שָׁר ;
וְאֵת אֲדָמוֹ נִיֵּת, יִפְת־הַפְּרוֹת,
בַּה נִפְשׁוּ רִכְה נִקְשָׁרָה :
יוֹם יוֹם, בְּשׁוּבָה מִן הַמִּרְעָה,
עַל טוֹב צְנוּאָרָה יַעֲבֹר,
לְפָנוֹת הָעֶרֶב, בְּהוֹצִיא בְלִילָה,
אֲלֵיהָ, אוֹהֵב, אוֹכִיל יֵט.
בְּהֶאֱדִים מִנְגֵד אִפְקָ,
וְשָׁמַשׁ, פְּנֵי-לְהָבִים לָהּ — —
אֵךְ כִּי חֲרָסִים תִּשְׁעָה עֲלָיו
כְּכֹר עֲבָרוֹ, וְעִינָיו גִּפְקָחוֹ
לְרֵאוֹת אֲשֶׁר לֹא רָאָה תַחֲלָה,
וְלִסְמֵר בְּשָׁרוֹ הִרְעִים קוֹל
עַל רֵאוֹשׁ קֵט וַיְהִמוּ כְלִיל :
קוֹל שְׂאֵגָה לְאָב, בְּהִשְׁתַּעֲרוֹ
עַל אִם חֲרָדָה, בְּתַמַּת-נִשְׁוֹר
עַל יוֹנַת-אֱלֹם, יוֹנַת-תָּם ;
וְכִי לְחִיו, פְּעֵבוֹר הַסַּעַר,
מִטֵּר דְּמַעוֹת-אֲמוֹ הִרְטִיב חָם
וְשִׁיר חַיִּיהָ אוֹבְדִים, נוֹגָה
בְּנִשְׁוֹף-סִתּוֹ לוֹ שׁוֹרְרָה, —
בְּכּוֹס-חַיִּיו, כּוֹס-הַזֶּהָב, צָלַל
רֵאוֹשׁוֹנָה צַל הַמְּנוֹת מֵר.
וַיִּלְמַד הַחֲרָשׁ וְאָרָג
לְכַדֵּד מַחְשְׁבוֹת רַחֲמָיו
עַל אֲמוֹ, וְגַם עַל אָבִיו, חוֹלָה
בְּלֵב, אֲכוֹל תּוֹלַעַת-סוֹד :
סוֹד אוֹצְרוֹת-אוֹן וְחִלּוֹם-תַּפְּאֵרֶת
בוֹ דָם, לְאִין מוֹצָא, כְּפָאֵבוֹ — —
הַתְּרַחֵק מִן יְלָדִים מִשְׁחַקִּים
וַיִּלְדוּת-חֵן מַחּוֹלְלוֹת.

וּפְרַשׁ אֶל צֶל בְּפִנְתַּי-בַּיִת
וְהִסְתַּכְּלִי, זַע, בְּשִׁמְשׁ בָּא,
וּקְלַט שִׁיר-שְׁקִיעָה שֶׁל זְהָרִיו,
וּכְמוֹהֶם שָׂתַת דָּם בְּלֵאט...

יוֹם אֶחָד, וְהוּא עוֹד גֵּעַר קָטָן.
בְּפִנְהָ חֲבוּי, בְּמִסְדְּרוֹן
עֲלִית-הַמְּקָרָה, שָׁמָּה
מִסַּעַר, צָרַר אָב וְאִם
בְּכִנְפָיו, נְמַלֵּט עַל נַפְשָׁהּ,
וְכִלּוּ רוּעַד, נִכְלָם, דָּךְ :
וּבְעֵד הַחֲרָפִים הַמְּאֻדְמִים
פְּגִי-דָם לְשִׁמְשׁ נִשְׁקָפוּ,
וְלִבּוֹ יֵצֵא : מְלֻאָךְ אָדָם
שֶׁם נִרְאָה לוֹ בְּשׂוּלֵי רוּם !
וְעַל הַנְּעַר נָחָה עֵינָיו,
עֵין-פְּלֻדוֹת רְזִית, לוֹחֶשֶׁה –
וּכְמִכָּה תְּמַהוֹן-אֵל הוֹשֵׁעַ :
עִם נִפְשׁוֹ, עֵינָיו נִנְעֲצוּ
בְּעֵין-הָאֵל שֶׁבְּשׂוּלֵי שַׁחַק
חֹם, רְחִמִים מְטַפְטֵפָה
וְלוֹחֶשֶׁה, כְּכַעַד צְעִיף-דָּמָע,
נִחְמָה, בְּרִכָּה, אֶהְבֵּת-אוֹר...
וְאֵין בְּעוֹלָם כִּי-אִם שְׁנִיָּהֵם,
אֵל רַחוּם וְהוּא, מְתִיחָדִים :
וְעֵין-הָאֵל מְקַדִּישָׁה אוֹתוֹ
אֵל גּוֹרֵל-חַיִּים כִּבְ-עֲנוֹת,
לוֹחֶשֶׁת סְמִירוֹת, וְהוּא לֹא יִדַּע,
כָּאִם עַל יַחִיד רוּעַדָּה,
נוֹשֶׁקְתוֹ נְשִׁיקָה אֶחְרוּנָה :
"שָׂא בְּרִכָּה, כְּנִי וְ" – וְיִרְדָּה תְּהוֹם.
הִילָד יֵשֵׁב רְגַע נִפְעָם,
מִשְׁנָהוּ – וְלִבּוֹ רָךְ, וַיִּבְרָךְ.

וכי רזו סני הבן, ועיניו
 העמיקו בער מיום ליום.
 עין-אב בוחנתו, ויד-אם מצחו
 בדאגת-לב ממששה :
 אז ישלחנו אביו בית-אל
 התחנך, למד ארחות-קרב ;
 וביד אמציה, פהן-מקדש.
 ידיד-נעוריו, יפקיד בנו.
 ויהי הושע באמנה אתו,
 וילמד קרא וכתב ונאם ;
 אך מעב משחקי-מלחמה
 וכהנים מתגודדים
 בחרבות, עד שסף דם, - עת יצף
 העגל, לוטש עיני-פז...
 ויהיו אחים לו חלומותיו,
 ומגלות - רעיו כל היום :
 ויהי מטיל, מקמר קהלם,
 במקסי עיר יפת-הנוף,
 מתפש על ההר מקדם,
 אכרם שם נטה אהליו
 (בכל אשר לו שחה אמו
 בפנת-חם, בערבי-סתו),
 ובהכחיל במרחק עשן -
 ונדמה לו : שם מזבחו...
 מתבונן אל נגהות-בקר,
 בעד מפלשי-עב מסתננים,
 ורואה סלם-אור ושלבו
 הנגלה שם ליעקב.
 מלאכים עולים בו ויורדים, -
 ומקשיב צלצול שיר אין-קול...
 אך כי מבמתי-הר העירה
 גם הוא מסלם-אור ההוא
 חרישי ירד, ובדרך
 מבני-הנביאים פגשו בו.

וּבְלִהְקֹתָם הִצַּהֲלֵת
 חֲבוּרַת קִדְשׁוֹת צוֹחֲקוֹת, —
 בְּחִפְזָה עֵבֶר עַל פְּנֵיהֶם,
 וְהֵבִיטוּ כְּמַהוֹת אֲחֵרָיו,
 וְדַפַּק לְבוֹ. אֲדַמּוּ פָּנָיו,
 בְּחֹשׁוֹ מִבֶּט-לַעֲגָם :
 וְהָיָה לְבוֹ כְּמַרְקָחָה,
 בָּה עָרַב בִּשְׁת, חֲשֵׁק, בּוֹז ;
 וְרָגַשׁ בְּדִידוֹת, בְּדִידוֹת גְּדוּלָה,
 נִתְנַת-כָּל, כְּמַרְחֵב-יָהּ
 וְגִזְלַת-כָּל, כְּמַחֲלָה כְּבֵדָה,
 מִמְּנָה מִפְּלֹט לֹ אֵין עוֹד...

בְּעַת הַהִיא רֵאשׁוֹנָה נִגְעָה
 בְּלֵב עַלְם רַךְ יְד-אֱלֹהִים,
 וְתִקְדִישָׁהוּ לְשָׁמַיִם.
 מִיּוֹם עָמַד עַל תְּלוּ דְבִיר
 בֵּית-אֵל הַעֲתִיק, עוֹד קִירוֹתָיו
 לֹא נִזְדַּעְזְעוּ עַד הַיְסוּד
 מִמְּגוּר, כְּרַעַדִּים יוֹם אֶחָד
 בַּחִיל לְנַהֵם נִכְיָא זָר,
 מִקְרוֹב בָּא בְּמַקְל-רוּעִים,
 מִיְהוּדָה עָלָה כְּאָרִי,
 רַחֲב-כַתְּפָיִם, שְׁחוּר-הַזָּקֵן,
 וְלַעֲיָנָיו—שְׁחוּר בְּרַק בְּרִכּוֹת-לֵיל,
 עַת כְּסֵף-סֵהֶר יִתְכַס עֲבִים
 וְהִרְיָחוּ סַעַר אֲרִזֵּי-אֵל.
 בַּיּוֹם חָג בָּא וְנִצְחוֹן-מֶלֶךְ
 וְתִשׁוּאוֹת-עַם בְּשַׁעַר-עִיר :
 "יָחִי יִרְבְּעִם גְּאֻלָּנוּ
 מֵעוֹל אָרָם!"—וְרַחֵף צָחוּק
 וְהִתְפַּחֵל, אֶפֶל, עַל שַׁפְתוֹתָיו,
 וַיִּמַּת, כְּרַעַל, תְּרוּעַת-גִּיל :
 "יָחִי!" בְּפִיהֶם—וְהִשְׁתָּאוּ.

והביטו אַחֲרָיו עַד בּוֹשׁ...
 וּבְכֹל רֹאשׁ-חֹדֶשׁ וְעֶצְרַת
 בְּשַׁעַר בַּיִת-אֵל יִנְהַם קוֹל
 כִּי־וָנָה, וַיֵּשׁ-כְּאַרְיֵה שׁוֹאֵג
 פְּצוּעַ, -כִּלּוֹ רִתְת־מְרִי.
 וְדָלִים, שְׂכִירֵי-יוֹם וַיּוֹגְבִים.
 אֶל רַעַל-דָּבְשׁוֹ נִהְרוּ.
 וְאַחַד מִן הָעָם כֹּה אָמַר :
 -בְּלִשׁוֹנוֹ עָמוּס, אוֹלָם-חַי
 הַדֶּרֶךְ לְבָאֵר שָׁבַע !-דּוֹמָה
 הוּא, כְּמוֹ מַפְיוֹ יִתְעוֹפְפוּ
 לְפִידֵי-אֵשׁ עַל רֹאשׁ כְּלָנוּ.
 לְהַחֲלוֹת כָּל לֵב בְּחַתָּת !
 אֲךָ בְּנֵי-הַנְּבִיאִים רֹאשׁ הַנִּיעוּ.
 עַל אֶפֶס זֶה הַתְּלוּצָצוּ :
 "מִתְקוּעַ בָּא לְאַלְף בִּינָה-
 וְעַל יַד מִי יִצַק מִים הוּא ?"
 אֲמָצִיָּה, כֹּהֲנִים וּמוֹרָם,
 עַל לֵב הוֹשַׁע דְּבַר : "קוּם !
 אֲסֹף לְךָ כָּל בְּנֵי הַשּׁוֹעִים
 וְהַנְּבִיאִים, וַיִּסְדָּתֵם
 אֲגִדָּה אַחַת, וְהִיִּיתָ
 כְּאַבְיָה, גְּבוּר שְׂדֵה אָרֶם,
 לְכַסֵּא-מַלְכוּתָנוּ מִגֵּן
 וּמַחֲסֵה מִמְרִיבֵי-עַם.
 לֹא טוֹב בְּעֵינַי דְּבַר הָאֶקֶר
 מִתְקוּעַ. כִּי בַמַּחֲשָׁף
 גַּל קָטָן חוֹתֵר-וְנִפְלֵה לְבָנָה,
 וְנִפְל כָּל הַבַּיִת חֵישׁ.
 וְקַבֵּר גַּם אוֹתָנוּ תַחֲמִיו !"
 וְלֹא שָׁם הוֹשַׁע לֵב לְדַבֵּר
 אֲמָצִיָּה, וְאִם כָּאֵב אֶהְבוּ -
 וְהוּא עוֹד חַי בְּנְאוֹת-חִלּוּם.
 וּכְנָדְלוּ-פֶשֶׁט חֲרָדַת-בְּשִׁתּוֹ.

קפשוט צפרת מעטה.
 יש יבוא גם אל נשמי-קרואים,
 מפכות, מחולות וכלי-שיר,
 הוא ותברותיו, בנות אמציה —
 ובכל מקום בואו נפל אור,
 ויהי כמלך רך לא-נמשח,
 ראש בנני-השועים, מנהלם
 ומלמדם ארחות שיר ומליצה,
 ולא נפגש אפר את בן-שר—
 אך ביום חג-אחר גוי-מלך,
 עת רעצו בחזק-יד
 את האפרים נגשים, לאמר:
 אַת מס-המלך חושו תנו!—
 כי בשמחת-קציר ראה עמוס,
 עת מלא תשואות כל השוק,
 על סדן, ליד הנגש, ילד
 לממפר עמד, ערום, דק,
 ואמו יושבה שחורת-פנים,
 והיא בבכי ממררה:
 ולץ אחד משש בשר-הילד
 ויאמר: מחיר הקט לא רב!
 מקרהו לי, ולגנזי-מלכות
 זוג נעלים אשקלה!
 לצחוק ההמון הפרוע—
 ויעל ביתה אדוני
 הנביא קודר, רועד בלו,
 ואחריו לב דלת-עם —
 אל העזרה, שם בקצה
 על מזבח-זקב הכחיל
 צשן-הקטרת, ואמציה
 מכהן פאר: למעיל-הסוד
 בשוליו פעמוני-זקב,
 ולחשב-אסוד—משבצות
 מבויעי צבעים, צבעי-זהר,

אור שהם, אדם, פטדה.
 מבית לשבכה מעשה-קלעים
 בני-מלך ישובו ראשון טור.
 על כסאות-שן. כס-פז בראשם.
 למלך, פנוי יעמד
 (פי, צמא-הקרוב, ירבעם גסע
 לראות בבצר ערי-גבול).
 על ידם שועים לכושי מכלול,
 ונשיהם-ברב עדי ופוף ;
 בם-בנות אמציה, עם הושע.
 ההיכל מלא מתק שיר
 ונגינת נבלים, בין עמודי-
 השש ערבה רותתה — —
 והנה על הבמה נצב,
 על מקלו נשען, אקר זר.
 אז ינהם : "זמרת נבלך
 מעלי הסר !" — וחזיו
 מעינו ייר אל מזבח-זהב ;
 והנגינה קפאה. השלף הס.
 וישאג-וכמו אבני-ברד
 על ראשי רוזנים נחתו.
 המכרים אביון בנעלים,
 ועל פרות-בשן-נשי-החן ;
 והם יושבים, פעורי-פיות כלם.
 אך פי גם חרב הועפה,
 בכרד-האש, על בית-ירבעם —
 אמציה געור, כהן ראש,
 וכעוד המחטה, זהב טהור,
 בידו עשן מצלה,
 עשן הקטרת הכחלחלת, —
 רץ אל הנביא בחר-אף
 וידחפו ביד-המחטה,
 ויקרא : "חנה, לך ברח !"
 והושע קם, על עמוד נשען

ויִתְקַע עֵינָיו נוֹצְצוֹת.
 בְּקֶסוּם, בְּהִדְרֵת פְּנֵי הַנְּבִיא
 הַקּוֹדֵר, שְׁלֵא חָל וְלֹא גָע
 בְּהַקִּיף אוֹתוֹ צָבֵא הַמְּקַדָּשׁ,
 חֲגוּרֵי חֶרֶב וְחַגִּית.
 רַק מִקַּל-רוּעִים פְּתֹאוֹם הַיּוֹם—
 וְכִמוּ בְּסוּפָה יַעַר זַע.
 וַיְהִי מְלוֹא הָעֶזְרָה סַעַר
 וּבְרָקִים וְשֹׁאֲגַת אָרִי:
 “הֵאל שְׁלַחְנִי!” וּבְרֵד קָלְלָה
 אֶל פְּנֵי אֲמִצְיָה—כְּפָנֵי מַת.
 וְלַעֲבֹר אֲשֶׁתּוֹ, בְּמַחֲשֵׁף עֲדִיָּה,
 אֵת מִקְלוֹ הִדָּה בְּחֶרֶק-שֵׁן:
 “זֹאת אֲשֶׁתְּךָ, בְּעִיר הַיָּא תִּזְנֶה!”
 וַיִּירַק אֲרֻצָּה: “אֵי לְפֹאֵר!”
 וּמֵן הַבְּמָה רֵד, וַיִּשָּׂם
 אֵת פְּנָיו לְעִבּוֹר וְלִצְאָת.
 וַיְהִי כִּמוֹ חֲשׂוֹף כָּל הַהִיכָל.
 הַמוֹמִים בָּלֵם דָּמְמוֹ.
 אִזּוֹ יִחְרַג מִלֵּא-רִתֵּת הוֹשֵׁעַ—
 וְאַחֲרֵי אֶקֶר פְּרוּע־רֹאשׁ,
 כְּעֶבֶד אַחֲרֵי אֲדוֹנָיו,
 לְבוֹשׁ מַחְלָצוֹת יִחְרֵד.
 וְכָל הַקְּהֵל לְפָנָיו עָמוּס,
 לְפָנֹת דֶּרֶךְ, נִדְחָקוּ,
 בְּנִקְשׁ מִקַּל-רוּעִים, זַעַם,
 חֲזוֹן אֲבִדוֹן, אֲבִדוֹן-עַם.
 וְלֹא רָאָה עָמוּס אֵת מְלוֹו
 כִּי-אִם בְּעִבְרוֹ אֵת הַסֶּף
 וּבְנִקְשׁוֹ בְּמַעְלֹת-הַשָּׁיִשׁ—
 וְהִנֵּה לְפָנָיו עָלֵם רֵם:
 לְרִגְלָיו צָנַח, וּבִאֵין הִגָּה
 לְכַנְף-אֲדָרְתוֹ נָשַׁק דָּם.
 וַיִּרָם אוֹתוֹ נְבִיא-יְהוּדָה,

וסָנְיוּ קְדָרִים הוֹאֲרוּ,
עַד תְּהוֹם-לֵב הַיֵּט בּוֹ, וַיֹּאמֶר:
לְנִבְיָא אֵל מִשְׁחָה,
אֵף, בְּנִי, מָה רַחֵם אֲרַחֲמֶךָ! —
וַיִּפֶן בְּרֶף וַיַּעֲבֵר.
וַהֲנַעַר נִשְׁאָר נְבוּף, מִכָּה
תְּמַהוֹן, עַל הַמַּעֲלוֹת;
וּבַעֲלוֹת בְּדָבִיר שִׁיר חֲדָשׁ
תוֹף עֲרַפְלֵי לְבוֹנַת-שָׂבָא —
וַיֵּלֶט פָּנָיו בְּשִׁמִּי כַפָּיו,
סַחוּף עֶצֶב חֵם, וַיִּכְף, וַיִּבְקֵה.

עַת רַבָּה הוּא, גָּאוֹן אֶפְרַיִם
וַנְּזַר עִם לַחִיִּים שָׁשׁ,
לְאוֹר נוֹצֵר — בַּקְדָּרוֹת-מְדַבֵּר
לְנִבְיָא-יְהוּדָה גֵּאֲבָק.
וַיִּצְרַב דְּבַר-הָאֵל אֶת לְבוֹ,
וְהוּא לֹא יָדַע תַּת לוֹ נִיב,
אֵף גַּם לֹא יָדַע: מָה הַדְּבָר? —
רַק נָפַל עַל לִב-עֲלָם צַל,
צַל סֹלַע כְּבֹד, רָם, מִתְקוֹעַ
אֵל בֵּית-אֵל נִשְׁקָף, מִבֶּשֶׁר רָע...
וַיִּבְקַשׁ מִפְּלִט-מָה לְנַפְשׁוֹ
בִּידִידוֹת-אַהֲבָה, שְׁחָשׁ
בְּלְבוֹ, כְּמוֹ צִיץ-נִיסָן מִקֶּדֶם,
מִתְרַקְמָה אֵס אֵל יַעֲלַת-חַן,
אֵל תְּרַצָּה בַת-אַמְצִיָּה. אָבִיו
בְּשִׁפְכָר הַיָּמִים כָּרַת בְּרִית
עִם אוֹהֲבוֹ אָבִיָּה, לֵאמֹר:
"לְבָנִי, בְּגִדְלוֹ, תְרַצָּה תְהִי."
הַנַּעַר שָׁמַע, וְהֶאֱמָנָה
בְּלְבוֹ שָׁמַר, עַד בּוֹא יוֹם
וְהוּא מִבֵּית-הוֹרְחוֹ נִשְׁלַח
אֵל בֵּית-אַמְצִיָּה, שָׁם לְגוֹר

מְבַרְכֵי בְעָרְבַי בָּא; וּבְקָרָה,
כִּי הוּא וְתַרְצָה נִסְגָּשׁוּ,
וַיֵּרָא עֵינֶיהָ — תְּכַלֵּת בְּהִירָה
וּקְנֻצוֹת לָהּ עֲרֻמוֹנִיּוֹת
וַיִּצְוֶה בְּרַבּוּר וְקוֹף, מִצְהִיר, —
וַיִּפֶּן אֶת לְבוֹ נִגְהֵ-וַיּוֹ
אֲשֶׁר לְתַרְצָה. גַּם הִילָךְהָ.
בְּשׁוֹשַׁן בּוֹ, בְּשׁוֹשַׁן-גֶּן
סְנִיָּה הַעֲזוּיִנִים אֲדָמוּ,
אֲזוּ שָׁבוּ חֵישׁ וַיִּחֹרוּ:
כְּמוֹ חֶשֶׁה גּוֹרֵל כָּל תַּיִיהָ
בְּרַגַע זֶה כִּי נִחְרָץ.
וְתַחֲמַד הַשָּׂאֵר אֲתוּ
מִכָּל שְׁלֵשׁ אַחִיוֹתֶיהָ לְבָד,
וּפְרוֹט לְפָנָיו עַל הַבְּנוֹר,
וְהִגֵּשׁ לוֹ כָּל מֵאֲכָל.
וַיֵּד בְּיַד כִּי נִגְעוּ יַחַד —
כָּל גִּוָּה חֶלֶף, מְחַק, קָר,
וְתַרְשֵׁט רִתַּת אֵילָה רַבָּה...
וְאִמָּה אוֹתָם רָאִתָּה —
כִּן שְׂמַחָה בְּלִבָּהּ. אֶף הוֹשַׁע
כִּי בְעֵינֵי תַרְצָה הֶעֱמִיק
לְהַבִּיט — כְּחִלּוֹת-גֶּף שְׁתֵּי יוֹנִים,
הַמְהִיגוֹת שְׂקֵט, אוֹר וְחֵם
וְטֵהַר אֲהַבָּה מִפִּיקוֹת —
כְּמִבּוֹכָה אוֹתוֹ אֶפְסָה:
הִיא אֶת כָּל לִבָּהּ לוֹ נִתְּנָה,
וְלִבּוֹ כֵּן לֹא יַעֲנֶה...
מֵאֲזוּ, מִדֵּי עָלְיוֹ הַתְּרַפָּקָה,
בְּאֵי-רִצּוֹן נִפְשׁוֹ רִתְּתָה,
כְּפִקְעֵ-שׁוֹשָׁן, כִּי לְסִתְּחוֹ
יִתְאַמֵּץ אִישׁ בְּטָרְכָם עַת.
וְדָבָר לָאֵס לוֹ בְּדָמוֹ:
דַּע, לֹא הִיעוּדָה זֶה, לֹא זֶה וְ!

ותהי כמתעלסת נפשו
 מצמאון-אור, ויהי לה צר
 וקר עד מות בלי חלום רם,
 ותצא אל אשר לא פה...
 ותיצר לה דמות-הוד חמדה:
 למזת דם בזהרה
 וקוראת אליו יום ולילה,
 נוכעת שיר ומדובקה
 הלב הרך, כל מעמקיו
 מעירה ומעוררה,
 העדן אפה, גם התפתה... —
 ודמות זה קמה, נעלה,
 לפני הושע בלשפת-גזית,
 בית-עקד ספרי מקדש-אל:
 מדלתות שיר-השירים קמה
 ותחי לפניו, צוחקה
 אליו בעמוד-אור מלמעלה,
 בעמוד-אור שלא בקת-סז,
 ועיניה קרנות אל מול עיניו,
 בנגהות בקר-אביב רך.

אף אמנם חיה היתה, חיה
 הדמות אשר לו נגלתה!
 ממרום יציע, שטוף אור שמש
 ונראה כמו מלא-זהב תא,
 אליו נשקפת: כהן שמן
 כפר, לו סימת-תאוה,
 מנבל-יוצרים יין יריק —
 לנסך, יין קסריסין טוב —
 אל ספל-האדירים, גלדה
 לסניו דומם תחזיק
 בשמי ידיה: שוקק יין,
 כרצועת-דם אסלולית-גוש;
 וכשבור, סוכאות עיגי-כהן

את יסעת פני-הנערה
והמדות-גוה — והיא צחקת
במשוכת-אור מבעבעה,
כבעבע מעין חי, מתוכה.
עמדת, מגחכה בגיל.
עיניה שחורות, זיקים יורות,
זה כבר מלמעלה כוננה
אלי הושע, וכי לפתע
שני מבטיהם נפגשו —
לא גרעה עין-זהר מנו,
ויבעבע שנית צחוק-האור.
לגחוף-גיל זה אורו עיניו
וקל עצמותיו רחפו
ממתק פחד-רו, וישפל
את ראשו אל המגלה, בוש.
וכי נשאו שנית על עפעפיו —
אליו עוד כונן מבט-רום.
כמעט הפתהו בסגורים
הדמות, מזהירה במעיל-שש.
וכלה דקה, גבוהה, קבועה
בתוף פתוחי מקלעות
תמורות שלספון, דומה
כבת-אלים ירדה, חוגגה,
וספל-האדירים זהב
בידה, להרוות צמא כל חי.
וכמו אור חדש האיר עולם,
ונפשו חרדה: "היא זה, היא".

וכעין קפאון, זר ומוזר
על סף גן-עדן, עליו רד,
מבלי יכלת ובלי חפץ
לקום לקראת גורלו: גד
כי בא, או שבר כל חיהו...
ונפשו חרש נקלעה

בכף-הקלע של שפסק,
משער-רום אל שפת-התהום —
עד בא הגורל דפק על דלתו
בצפונות-גיהנום ורדיוות:
והנה היא למולו תשב
בשש מעיל-תשבץ וצחוק בר;
במגלה עינה אחת הוגה,
ושניה — בסתר בוחנה
העלם היפהפה מלמולה,
בחין-צפרת קלת-ראש.
הרגעים עברו כמו נצחים.
מבני-הנביאים צעדו
בבית-העקד, פעל בהנחתם;
איש-איש במגלה ינהגה,
חרישי, — אף להושע נדמה,
כמו אין בכל העולם איש
מלבדם: הוא והיא, השניים,
בשעה הרת-עולם זאת.
אז ילבש עז, ולבו דופק,
ויאמר: "סלחי!" בשפל-קול,
"פניך, גברתי, פה חדשות —
אף אתמה, אם לא ראיתיך
במקום-מה, בשפך הימים?"
ותען במתק-קול: "אני
מפליטי-המלקמה. נסנו
ונבוא בית-אל מעיר-גבול;
פה אעזר הפהן שארי."
וידם, מקשיב אל ההד
שלדבריה, הד-נגינה:
כשיר, קל מלה צללה
עד תהום לקבו. אחר הוסיף:
"שאיני עוד ואשאלה:
המליאי חסדך את הושע
והגיד, גברתי, לי: מה שמך?"

וּמַעַן בְּעֲגוֹת־אֵם, וְעִינֶיהָ
עֲמֻקּוֹת, צוֹרְבוֹת: "גָּמַר שְׁמִי.
אֲנִכִּי גָמַר בַּת דְּבָלִים,
וְאָבִי – בְּעִיר־מִלְחָמִי
מִגֹּן־תְּאֵנִי מוֹכֵר דְּבָלִים."
אֵךְ פִּי לִפְתָּע נִקְרָאָה
מִן הַיָּצִיעַ – חֵשֶׁק־לִקְמָה,
וּבְכִרְפַת־שְׁלוֹם כְּרַכְרָה,
בְּצַפְרֵת־גֹּן, מִתּוֹךְ הַחֹדֶר,
וּתְחַמֵּק כְּחִזְיוֹן־אוֹר.

(עוד יבוא)

שמעון גינצבורג